

[Ømann.]

drag, der ikke er begrundet i reelle udgifter, det vil altså sige, at man begrænser fradragene til de rene driftsudgifter. Det var SF's linje under skatteforhandlingerne. Den nuværende statsminister Baunsgaard sagde dengang, at det også var de radikales linje. Der blev lanceret sloganet: hvorfor skulle man betale sin nabos skat, men det viste sig at være smukke ord til fjernsynsbrug. I kildeskattenuddvalget døde den radikale heroiske kamp mod fradragene snart ud, og jeg må sige, at der også i socialdemokratiet har været en vis uvilje mod at afskaffe visse af disse fradrag.

Standardfradraget havde i mine øjne en dobbelt funktion. Det skulle forenkle kildeskattetrækket, og den anden funktion var for mig lige så vigtig. Dette fradrag kunne nemlig tjene til at kvæle fradragssiduserne, så længe de ikke direkte var afskaffet. Disse mere eller mindre fornuftige forsikringer, som folk i letsindige øjeblikke tegner, fordi de bliver presset af argumentet om, at præmien jo ikke bliver så dyr, for den kan trækkes fra, ja, disse foreteelser ville naturligvis forsvinde, hvis alle havde et fradrag uanset om forsikringen tegnedes, så det er sådan set forsikringssekskabernes ærinde; regeringen her går. Jeg ville altså foretrække at angribe standardfradraget på den måde, at man afskaffede samtlige de fradrag, som det skulle dække. Men nu bruges standardfradragets afskaffelse som påskud for noget videre, nemlig for at indføre en generel selvangivelsespligt. Denne tendens til at kræve fuld selvangivelse er for mig at se et klart tilbageskridt; jeg forstår ikke snakken om, at det skal være en ret at indgive selvangivelse. Hvorfor skal det være en ret at have en pligt til at skrive et indviklet stykke papir?

Se, når vi skal indføre en kildeskatteordning, har vi en pligt til at gøre den så enkel som forsvarligt, og tendensen må naturligvis gå i retning af at gøre indkomstopgørelsen så ukompliceret, at selvangivelser helt kan undværes for lønmodtagerne, så vi nærmer os den tilstand, at der med kildeskattens indeholdelse er gjort endeligt op med den pågældendes skat. Men nu vender man det om. Hovedreglen er nu fuld selvangivelse, og kun i undtagelsestilfælde kan mindre omfattende oplysningsmateriale an-

ses for tilstrækkeligt. Ja men dette er jo at sætte gift for selve kildeskattens idé. Men man vil altså lægge mere vægt på at bevare de individuelle skattefradragssiduser, så jeg kan da godt se sammenhængen i det.

Vi ved, at regeringspartierne har divergerende opfattelser af, hvordan ægtefællebeskatningen eller særbeskatningen skal gennemføres. Man kan måske derfor se med lidt bange anelser på, hvilket forslag der kommer frem. Men det haster nu med denne sag, for befolkningen har et krav på at få at vide, hvad regeringen vil. Regeringen har udsat kildeskatten, og derved har den påtaget sig et ansvar over for de ægtefæller, de hustruer, der i tillid til kildeskattens ikrafttræden fra nytår 1969 har påtaget sig et arbejde nu i 1968. Dette medfører atter en forpligtelse til at gøre noget ved dette spørgsmål, for så vidt angår det indkomstår, vi er inde i, og det vil sige senest for skatteåret 1969-70. Hvis regeringen ikke var skiftet, ja, så havde vi haft et forslag allerede nu; det er derfor ikke urimeligt at forlange det samme af den nuværende regering, og befolkningen har som sagt krav på det.

At gennemføre særbeskatning efter de af socialdemokratiet og SF foreslåede linjer, betyder en omfordeling af skattebyrden, som ikke ubetinget er uden betænkeligheder i enhver retning. Men særbeskatning er nøje knyttet til kildeskatten, og der er visse hensyn, som ikke kan forenes, uden at det ene af dem eller begge i nogen grad krænkes. Men der er grund til at advare mod systemer, der vil bevirke en for brat overgang fra den nuværende fordeling mellem de forskellige grupper, der her er relevante. Der er nemlig tale om enlige, der er tale om ægtepar, hvor begge har arbejde, og ægtepar, hvor hustruen ikke har erhverv. Jeg ser gerne forsørgerbegrebet afskaffet, men hvis man går om bord i Dansk Kvindesamfundes agitation eller falder for de såkaldte splittingordninger, ja, så laver man dermed byrdeomlægninger, som ikke svarer til de nuværende reelle livsforhold her i landet, og man laver ordninger, hvis tendens usvigeligt er at vende den tunge ende nedad.

Det er, så vidt jeg kan se, blevet en tvangstanke for regeringspartierne, at skattefradragetsreglen skal genindføres under den ene eller den anden form. Nu erklærer finansministeren, at det skal ske for kommune-